

CONVERSA AMB QUIQUE PEDRET, EL NOI DELS QUICOS, GRUP QUE HA FET 30 ANYS

perquè pagaves el lloguer del Palau i fixaves el preu de les entrades... Va ser espectacular.

P: I l'actuació a París?

R: Lo millor va ser el viatge. Va ser a la Sorbona, molt bonic. Era una tesi doctoral sobre la jota a Catalunya feta per una amiga nostra. Vam fer una actuació no molt llarga, en gent la majoria francesa. Vam fer unes jotes en francès. Quico, com era erudit, podia parlar en francès, però el Noi -a part que jo en francès, poc- va ser molt divertit, ja que la doctoranda va pujar i li vaig dir que fes de traductora. Jo li deia "esta cançó es cantava i es canta" i ella deia "cette chanson...", però vaig acabar parlant mig xampurrejat en francès. Va ser divertit i emotiu.

P: És difícil combinar la tradició amb la tecnologia actual?

R: Arturo i Xavi van crear Quico el Célio, però qui l'han fet gran també musicalment han sigut Jordi Fusté, Santi Martorell i, més tard, Josep Lanau 'Mitchum'. Santi venia del rock simfònic i la música coral. Quan encara cantem avui alguna veu "rara", diem "esta veu és de Martorell". Feia veus molt marcianes, però sonaven de maravilla; per a cantar-les o aprendre-les en tenies un fart. J. Fusté venia de la música brasilera i el jazz. Mitchum, del jazz. Per a ells potser era difícil, però per a nosaltres cantar-ho ha sigut molt bonic i fresc. Este és un secret de la nostra música per tal que arribi tant a joves com grans. M'agraden les melodies antigues amb arranjaments nous: percussions plenes, un ritme en un baix -evidentment abans no n'hi havia- i teclats. Això fa que la música sone més moderna amb melodies antigues, amb lletres a vegades modernes, però les cançons sonen xules. Per al públic no ha sigut difícil d'entendre-ho.

P: Queda material per a recuperar en la nostra música tradicional?

R: Sempre penses que no i que un cop llegit Moreira, ja està, però d'ell mateix s'han descobert unes obres de teatre, uns pastorets. Potser hi ha coses inèdites de Pedrell. El Sr. Chavarria mos va passar material que de tant en tant revisem. Gràcies a músics que fan recerca, com Jordi Fusté, trobes partitures que potser no s'existien per a tota una cançó, però si li poses una tornada i un pont, ja tens una cançó nova. A vegades unes notes senzilles les toques en una guitarra i un ritme adequat, i allò que semblava una cantarella tonta té la seua essència. Coses desestimades en un principi apareixen en discos posteriors.

Imatge que fusiona el personatge del Noi i Quique Pedret (també a la imatge de la dreta). / GUILLE BARBERÀ / JOAQUIN ISMAEL

CULTURA

"Arturo i Xavi van crear Quico el Célio, però Jordi Fusté, Santi Martorell i Josep Lanau també l'han fet gran musicalment"

P: El teu treball amb els Quicos t'ha permès conèixer les nostres arrels, sobretot en música i tradicions. T'ha ajudat a estimar més la nostra terra?

R: Sí, i a prendre consciència de les diferències que tenim amb altres territoris de Catalunya, de València..., però, al mateix temps, de les coses comuns. I a apreciar lo que tenim aquí: tot el que van recollir Pedrell, Moreira..., inclús a un llibre com "Lo Molinar", del Matarranya, hi ha músiques paregudes a les nostres. Tot això, tant en música com en cultura i tradicions, m'ha fet conèixer millor la nostra terra. Abans era típic ser només d'aquí, de Tortosa. Tots hem cantat lo passadoble Tortosa. Veus que la jota tortosina pròpiament és jota de la comarca de Tortosa, que era molt més gran, i és bonic vore les diferències que hi ha: una jota pot ser del Matarranya i una altra, per exemple, del Pinell. Josep Bo, del Delta, va retratar la vida a la Ribera, una zona desconeguda per alguns tortosins. I els Ports, hi ha gent de Tortosa que pensa que eren Tortosa i prou. Tota esta comarca o supracomarca és *l'Ilercavònia*, títol de l'últim recull discogràfic que hem fet, una zona molt bonica de conèixer.

P: Els Quicos han ajudat a enfortir

CULTURA

"Amb els Quicos he vist les diferències que tenim amb altres territoris catalans i de València, però també les coses comunes"

el sentiment de Terres de l'Ebre i de vegueria de l'Ebre?

R: Moltíssim. Les Terres de l'Ebre van créixer quan volien fer el Pla Hidrològic. Per a mi va ser una sorpresa que, per exemple, havent viscut de jove la rivalitat en rem contra Amposta, en el primer moment del Pla, la Coordinadora unís tots els pobles i tota la gent de manera que va fer sorgir l'essència de Terres de l'Ebre, de ser ebrencs. Els Quicos vam tindre l'encert de ficar-mos al costat de la Plataforma defensant el territori. Vam ser una de les bandes sonores d'aquella lluita. Als Quicos mos agrada sentir-mos de les Terres de l'Ebre, no només del poble que som.

P: Que et diuen estos dos conceptes: Club de Rem i riu Ebre?

R: El Club de Rem en la meua vida és un abans i un *després*. De minut era estudiós i introvertit, bon xiquet. Mon pare, defensor i amant del riu, va estar tota la vida al Club (president molts anys) i m'hi va enviar els dissabtes. Allí vaig tindre la sort de conèixer Sito Subirats, Toni Giménez, Manolo García..., i dos més grans: "Garci" i sobretot Josep Pla (ànima del Club les tres últimes dècades). Mos van fer canviar, espavilar, perquè allò era *companyerisme*, lluita en equip i molt, molt esforç. Quan en altres esports entrenaven

CULTURA

"Els Quicos vam tindre l'encert de posar-nos al costat de la PDE defensant el territori. Vam ser una de les bandes sonores d'aquella lluita"

dos cops a la setmana, nosaltres, tots los dies menys un. Se'm va fer un caràcter diferent, més obert, vaig vore que t'has d'esforçar en les coses. Era un ambient sa, en moments de joventut en què pots pegar cap a un lloc o un atre. I el riu va lligat al rem, a casa meua ho he mamat. Defensem molt el riu però encara no sabem aprofitar-lo ni cuidar-lo prou, a nivell turístic i patrimonial es pot fer molt més. Però poquet a poquet, diuen...

P: Què queda del jove Quique, el de la basca dels 60, d'aquell cantant enorme d'orquestra (orquestra Panorama, Tortosa 1986-1991), del guitarrista rocker que componia temes de rock simfònic (Sisan Grup) i escoltava el rock dels 80?

R: De la basca dels 60, mos trobem una vegada a l'any trenta joves per a recordar aquella època i vore com estem ara. Tinc una guitarra elèctrica, si l'afino potser es trencarà alguna corda i tinc pendent que del grupet de rock (simfònic) em convoquen per a tocar, però és difícil, cadascú va pel seu costat. Aquella música que escoltàvem encara me posa molt, a la meua llista d'Spotify encara tinc aquells temes. I quan em trobo en orquestres de ball, els dic 'això ho he fet moltes vegades i me quedava sense veu a la

segona cançó'. Ara canto millor que abans. Va ser una època molt bonica, vam ser una orquestra que va canviar una mica el repertori tradicional, en general les que hi havia eren molt clàssiques. En música jove, en les segones parts de les actuacions, érem molt esperats. Avui hi ha orquestres que cobren molts diners perquè porten vint músics, ballarins, tíos que es pengen de cordes...

P: Com veus les Terres de l'Ebre i Tortosa en particular en l'àmbit cultural i en general?

R: Tortosa està millor del que estava, però li falten moltes coses encara. M'agrada pensar que la gent que està treballant per la ciutat, tant un que munta un festival com un que està a l'Ajuntament, ho fan per a bé. S'ha de tindre molt respecte en això. Quan fas *algo* és difícil acontentar tothom. Los que mos fem a un escenari ho sabem i els que estan en la junta d'una entitat també. Si asfaltes un carrer, un veí està content, l'altre diu que el seu està malament. Fas festes, a uns agraden, a altres, que fan massa soroll. A mi em dona la sensació que Tortosa va estar en algun moment molt parada, però penso que arran de tot el que és Terres de l'Ebre, de tindre la Diputació a Tortosa, la diferenciació de Tarragona i potser hi ha una generació nova de polítics i de gent que li estan donant més marxa. Una marxa que tenim la sort que no és Salou, no és la petrolífera de Tarragona. Tenim les coses bé i més ara en la consciència que s'ha d'avançar sense fer mal al medi ambient. És important que s'administren bé els diners i que a l'hora de repartir, se'n queden més aquí. A nivell cultural, hi ha gent jove que està fent coses bones en festivals, a Aldover, a Amposta, a Benifallet, a l'Ermida de la Pietat, el Rihihui de Santa Bàrbara, una cosa brutal que jo no sabia. Alguna cosa pareguda es fa a Eivissa; i a l'horta Pimprí la gent es cridava d'una manera peculiar...

P: Es viu bé a les Terres de l'Ebre?

R: Molt bé (Sí que es pot viure!), però que se n'entere poca gent. Una cosa que m'agrada fer és aixecar-me prompte, anar a les oliveres a vore la faena i, cap a la una, amb un *bocadillo*, anar al Port. Camino unes hores en aquells dies d'hivern que fa sol i s'està molt bé. I a les 5 ja estic a Tortosa. Que bé poder fer una excursió d'unes hores al Port o a la platja per a fer fotos per aquelles canyissades... i no trobar-te a ningú!